

og som saadant nyt Virkefelt ligger Vesterhavet med sine Rigdomme udenfor vor Dør og venter paa, at den danske Nation ved sin Fiskerbefolkning skal deltage i det store Høstarbejde, i højere Grad end hidtil være med til at bære gyldne Neg i Hus. Jeg haaber og tror, at den danske Rigsdag og Regering vil gøre det muligt for vore Fiskere at deltage i dette Høstarbejde. Men hertil kræves Støttepunkter, og for at fremskaffe disse har jeg og mine Medforslagsstillere nu her paa Tingets Bord lagt Forslag til Lov om Havne- og Moleanlæg paa Jyllands Vestkyst til Udvikling af det danske Fiskeri. Fra Arilds Tider har Fiskeriet været et Livserhverv for Indbyggerne i vort Fædreland, ja, til Tider har det sammen med Jagt været det eneste, og dette finder sin naturlige Forklaring deri, at intet andet Land i Forhold til sin Størrelse har en saa udstrakt Kyststrækning, som vi har. Men indtil for en Menneskealder siden er dette Fiskeri blevet drevet paa en meget primitiv Maade. Saa længe det kun gjaldt om at forsyne Udøverne af Fiskeriet og nogle af de nærmest boende Folk med dette billige Fødemiddel, kunde Vestkystfiskeriet drives fra smaa aabne Baade, men i samme Øjeblik som Muligheden for Eksport meldte sig, maatte Fiskemaaden lægges om, thi saa gjaldt det først og fremmest om at forøge Varemængden. Man gik derfor Tid efter anden over til Brugen af større, søgaaende Fartøjer, de saakaldte Kuttere. Imidlertid vilde Overgangen fra Kystfiskeriet til det søgaaende Fiskeri med Kuttere sikkert have taget lang Tid, hvis ikke der i Fiskeriverdenen sammen med denne Overgang var indtraadt en Revolution. Denne Revolution blev fremkaldt ved Motorens Opfindelse og Anvendelse i Fiskeriets Tjeneste, thi med denne som Drivkraft og Arbejdskraft tog Udviklingen fart. Fartøj efter Fartøj blev udrustet til Fangst, og Udviklingen gik saa hurtigt for sig, at ved Udgangen af 1912 dreves dette søgaaende Fiskeri fra dansk Side med en Fiskeriflaade, som talte 893 Fartøjer paa fra 5 til 15 Tons og 342 Fartøjer paa over 15 Tons, altsaa i alt 1,235 Fartøjer paa over 5 Tons til en samlet Værdi af 8 Mill. Kr. Og efterforsker man Aarsagen til Fiskeriudbyttets stærke Stigning i disse 20 Aar, den, jeg allerede har omtalt, vil det hurtigt vise sig, at største Parten deraf falder paa det søgaaende Fiskeri. En saadan Udvikling bør støttes. Men søgaaende Fiskeri kan kun drives paa Basis af Fiskerihavne.

Forinden jeg gaar videre, ønsker jeg at gøre Rede for, fra hvilke Vande det omtalte Fiskeriudbytte paa 16½ Mill. Kr. i 1912 stammer. Og Sandheden er da denne, at omtrent 13 Mill. Kr. stammer fra vore Indvande og fra Søterritoriet indenfor Skagen, medens kun lidt over 3½ Mill. Kr. stammer fra Vesterhavet. Samtidig maa det erindres, at Udbyttet af Fiskeriet i Vesterhavet i 1892 kun androg ½ Mill. Kr., medens det i 1902 var steget til 1,3 Mill. Kr. og nu i 1912 til 3,6 Mill. Kr., altsaa i Løbet af de 20 Aar var 6 Gange fordoblet. Mon nu nogen i denne Sal eller udenfor denne Sal tror, at det er Kystfiskeriet med de smaa Baade fra den aabne Strandbred, som har bevirket denne kolossale Stigning i Udbyttet af Fiskeriet fra Vesterhavet? Nej, der er sikkert ingen, der tror det. For den væsentligste Stigning bærer det søgaaende Kutterfiskeri Skylden, hvad ogsaa Statistikken tilstrækkeligt fastslaaer. Og naar saa hertil føjes, at Vesterhavet er det fiskerigeste Vand ved vore Kyster, i høj Grad udnyttet af andre Nationers Fiskere, spørger jeg fra denne Plads og ud i denne Sal: Mon nu ikke Tiden skulde være inde til, og har ikke Forholdene netop nu udviklet sig saaledes, at vi bør gøre et Forsøg paa at løse dette Spørgsmaal? Dette Spørgsmaal har nu i over 50 Aar beskæftiget Befolkningen og ogsaa Lovgivernes Tanke, og det er — det beder jeg bemærket — blevet mere brændende end hidtil.

Naar jeg siger, at Spørgsmaalet om Anlæg af Vestkysthavne er mere brændende nu end hidtil, skylder jeg at gøre Rede for Rigtigheden af denne min Paa-stand, og jeg beder Tingets ærede Medlemmer lægge Mærke til, at medens Kravet om Havneanlæg paa Vestkysten hidtil har været et særligt Vestkystkrav og ikke i synderlig Grad har interesseret Fiskerne indenfor Skagen, har den omtalte Udvikling hen imod et søgaaende Fiskeri ført med sig, at Fiskerne indenfor Skagen nu er mindst lige saa interesserede i Spørgsmaallets Løsning som selve Vestkystens Fiskere. Det har maaske vakt Forundring, naar Repræsentanter fra den sydlige Del af Jylland, fra Sjælland, fra Lolland-Falster eller andre Steder indenfor Skagen paa Dansk Fiskeriforenings Generalforsamling er staaet frem Gang paa Gang og med Styrke har hævdet Nødvendigheden af Anlæg paa Vestkysten. For dem, der ikke øjnede, hvad der laa bag ved dette Krav, kunde det se underligt ud, ja, det kunde næsten se ud, som var de be-